

ת"ד 1636/07/14 - מדינת ישראל נגד ליאור אבידני, אליעזר מלינקוב

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 1636-07-14 מדינת ישראל נ' אבידני ואח'
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ליאור אבידני

2. אליעזר מלינקוב

הנאשם

הכרעת דין (נאשם 1)

החלטתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

האישום

כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק, עקיפה מימין וגרימת חבלה של ממש, עבירות בניגוד לסעיף 38(3) ו- 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 ולתקנות 21(ב)(2) ו- 47א לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

העובדות שאינן במחלוקת

ביום 20.11.13 בסמוך לשעה 13:20 נסעו הנאשם ונאשם מס' 2 אליעזר מלינקוב (להלן-אליעזר) בקטנועים ברחוב דרך קדם במעלה אדומים. במהלך נסיעתו סטה אליעזר ימינה לנתיב המוביל למפרץ אוטובוסים, התנגש בגלגל האחורי של הקטנוע של הנאשם וכתוצאה מכך החליקו שני הקטנועים. הקטנוע של אליעזר החליק ימינה אל מתחת לאוטובוס, והקטנוע של הנאשם החליק שמאלה והתנגש בעמוד שנמצא על אי התנועה, המשיך להחליק ופגע בעמוד נוסף שנמצא לפני הצומת הבאה. הנאשם נחבל חבלה של ממש וקבל שבר cox's. גם אליעזר נחבל ושני הקטנועים ניזוקו.

נאשם מספר 2 אליעזר מלינקוב הודה במיוחס לו בכתב האישום ועונשו נגזר במסגרת הסדר טיעון עם המאשימה.

המחלוקת

האם הנאשם ואליעזר קיימו ביניהן תחרות אופנועים ועל מי מוטלת האחריות לתאונה.

הראיות

מטעם המאשימה העידו הבוחן רס"ב עוגן מנדל (להלן: "הבוחן") ורס"ב דורון דהן (להלן: "השוטר").

באמצעות העדים הוגשו: ת/1 - סקיצה של הבוחן; ת/2 - דוח בוחן; ת/3 - לוח תצלומים; ת/4 - תרשים תאונת דרכים; ת/5 - הודעת נאשם; ת/6 - דוח פעולה מאת השוטר; ת/7 - הודעת השוטר; ת/8 - שרטוט מאת השוטר; ת/9 תעודות רפואיות.

מטעם הנאשם העידו הנאשם ואליעזר ולא הוגשו מסמכים.

בחינת הראיות

עדויות המאשימה

הבוחן העיד כי הנאשם אמר בחקירתו שבקש להגיע לכיכר יהלום. לדבריו גרסה זו אינה סבירה כיוון שאם רצה להגיע לכיכר יהלום היה צריך לפנות קודם ולא להגיע כלל למקום התאונה.

עוד הבהיר כי "פיצה רוני" לשם בקש הנאשם לטענתו להגיע נמצאת בכיכר יהלום. (פרוט' עמ' 14 ש' 3-4, 14-17). עוד ציין בעדותו כי המסקנות אליהן הגיע ביחס לתאונה מבוססים על עדותו של השוטר שראה את האירוע ולא על הממצאים בזירה. הבוחן הסיק כי שני הקטנועים עקפו מימין רכב, וכי אליעזר התנגש בנאשם מאחור, ולא להיפך.

מעדותו ומהמסמכים שהגיש עולה כי השוטר עמד במרחק של 150 מטר לפני מקום התאונה.

השוטר העיד כי, שעה שהיה בפעילות אכיפה הבחין בנאשם ובאליעזר מתחרים ביניהם.

לדבריו מדובר היה באירוע חריג וזאת הפעם הראשונה בה הוא עד למרוץ בין אופנועים.

"למיטב זכרוני ראיתי אותם נוסעים היו אחוזים בדיבור (צריך להיות "דיבוק" ש.ז.א), היו מופקסים באיזה שהוא רייס, תחרות, ואמרתי שאני חייב לעצור זאת, יצאתי אחריהם, אחרי מרחק לא ארוך קרתה ביניהם תאונה שאני עד למה שהתרחש שם כשראיתי אותם נוסעים הייתי בטוח שהולך לקרות משהו אסון, ראו את הנסיעה

שהם היו בתחרות ביניהם. הם כופפו את הגוף קדימה מסתכלים לראות מי ראשון.." (פרוט' עמ' 17 ש' 2-6)

בדוח הפעולה ת/6 מציין השוטר: **"הבחננו בשני קטנועים של פיצה אשר נסעו במהירות בעת שהיו מול הניידת ומכך תפסו את תשומת ליבי ותוך שאני מסתכל עליהם הם ביצעו ביחד עקיפה של הרכב מהנתיב הימני מבין שני נתיבים לאותו כיוון במה שנראה שכלל הנראה היה תחרות ביניהם.."**

בהודעתו ת/7 ציין בנוסף: **"ואז ראיתי שהם מתחרים ומשחקים אחד עם השני בכביש."** (ש' 7-8)

עוד העיד כי **"היה נראה בבירור שרוכבי הקטנוע מתחרים ביניהם."** (ש' 24)

בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם מדוע לא ציין במסמכים ת/6 ות/7 כי הנאשם ואליעזר הסתכלו אחד על השני כדי לראות מי יותר מהיר, השיב שהוא מנסה להעביר את התמונה שראה לבית המשפט, ובמסמכים זה מופיע בשפה מקצועית (פרוט' עמ' 17 ש' 13-15).

השוטר אמר כי להערכתו חלקו הראשון של האירוע בו התרשם כי מדובר בתחרות לפני שיצא אחריהם היה כ- 30% מהאירוע כ- 10-25 שניות. (פרוט' עמ' 18 ש' 19, 25).

השוטר ציין כי יתכן מאוד שהכיר את הנאשם ואליעזר משיחות שערך עם בני נוער במקום על זהירות בנסיעה בקטנוע ואף הזהירם בעבר. (פרוט' עמ' 19 ש' 12-17). עוד אמר בעדותו כי הנאשם ואליעזר חבשו ככל הנראה קסדות (פרוט' עמ' 19 ש' 25), כך שכלל הנראה לא זיהה אותם בשלב בו ראה את האירוע מתרחש לנגד עיניו, אלא רק לאחר קרות התאונה.

לעומת זאת עדות השוטר היתה סדורה והגיונית וניכר כי העיד בהתאם להתרשמותו ולאשר ראו עיניו. העובדה שיתכן כי הכיר את הנאשם ואליעזר משיחות שערך עם בני נוער ואזהרות שנתן במסגרת תפקידו אינה פוגעת באובייקטיביות שלו.

עדויות ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשם ואליעזר. אומר כבר עתה כי עדויותיהם הסותרות והמגומגמות עשו רושם בלתי אמין לחלוטין ונועדו להרחיק אשמה מהם. מגרסאות לא התקבלה תמונה ברורה וקוהרנטית לגבי אופן התרחשות התאונה וכיצד נהגו עובר אליה.

להלן אסקור עדויותיהם בקשר לנושאים הטעונים הכרעה.

לאן היו מועדות פניו של הנאשם

עמוד 3

הנאשם העיד כי מקום עבודתו "פיצה רוני" לשם נסע, נמצאת במרכז כיכר יהלום. גם בהודעתו אמר **"נסעתי מכיכר יהלום כשאני רוכב על קטנוע רציתי לנסוע לפיצה רוני..."** (ת/ש' 8-9).

בעדותו לא ידע להסביר מדוע נסע לפיצה רוני מכיכר יהלום הנמצא בכיכר יהלום, ואמר **"במרכז כיכר יהלום אני באתי מהכיוון, באתי מהכיכר לפני ליד כיכר יהלום, לא בדיוק יצאתי נסעתי לכיכר יהלום"** (פרוט' עמ' 21 ש' 4-5).

הנאשם ציין בהמשך כי בקש לעקוף פקק וכי אין לו דרך נסיעה קבועה.

התרשמתי כי לנאשם אין הסבר מניח את הדעת לכך שיצא מאותה נקודה אליה בקש להגיע.

ב"כ הנאשם טענה כי אין כל ראיה לכך ש "פיצה רוני" נמצאת בכיכר יהלום, ואולם אף הנאשם ציין בעדותו כי "פיצה רוני" נמצאת בכיכר יהלום (פרוט' עמ' 20 ש' 14).

אף אליעזר העיד כי זו אינה הדרך לכיכר יהלום, הנמצאת לדבריו "הרבה מאחורה" (פרוט' עמ' 29 ש' 2).

דברים אלו תומכים ומחזקים את האפשרות שהנסיעה נועדה לשם משחק ולא היתה לה כל מטרה אחרת.

ההכרות בין הנאשם לאליעזר

הנאשם ואליעזר טענו בעדויותיהם כי אין ביניהם הכרות ממשית מוקדמת וכי אינם חברים. הנאשם טען כי הוא לא מכיר את אליעזר אלא רק בפנים. בהודעתו אמר שבעבר עבדו ביחד בבורגראנץ' (ת/ש' 23) אך הכחיש זאת בעדותו בפני (פרוט' עמ' 23 ש' 27-29). לאחר מכן שב והודה בכך שעבדו ביחד (שם עמ' 24 ש' 3).

אליעזר העיד כי הוא והנאשם עבדו ב"פיצה רוני" באותה תקופה בה אירעה התאונה, וכך הוא העיד:

"ביום התאונה עבדת (צריך להיות "עבדתי" ש.ז.א) בפיצה רוני. הוא עבד בכיכר יהלום בפיצה רוני. היה לי משלוח ב- 12:40 לכיוון בי"ס עמית. אני יצאתי וכנראה שגם לו היה משלוח למקום ואז קרתה התאונה" (פרוט' עמ' 27 ש' 13-15).

גם אליעזר הכחיש קשר ממשי עם הנאשם וציין **"כשאנו בעבודה איזה קשר יכול להיות"** (שם ש' 17).

בסיום עדותו הכחיש אליעזר כל הכרות מוקדמת עם הנאשם **"הכרנו בזמן התאונה. בחיים לא ראיתי אותו"** (פרוט' עמ' 29 ש' 27).

הנאשם ואליעזר הודו ששוחחו בטלפון לאחר התאונה וכי אליעזר הוא שיצר קשר עם הנאשם. הנאשם טען שאליעזר

הורה לו מה לומר בחקירה (פרוט' עמ' 26 ש' 13) ואילו אליעזר ספר כי שוחח איתו לגבי דבר אחר שלא קשור לתאונה. (פרוט' עמ' 29 ש' 24-25).

נוכח הסתירות ושינוי הגרסאות אני קובעת כי בין הנאשם ואליעזר היה קשר עובר לאירוע וכי ההיכרות ביניהם אינה שטחית כפי שניסו לתאר.

כבר נקבע בע"פ 90/526 **בלזר ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה (4) 133, בעמ' 185-186 חלק ממלאכת השיפוט היא האפשרות לייחס אמינות לחלק מעדות שהינה במכלול בלתי אמינה ולאמץ חלקים ממנה,:

"אין לראות עדות, מבחינת האמינות, בהכרח ותמיד כחטיבה שלמה אחת, אשר לגביה יש רק שתי חלופות, והן - לקבלה בשלמות או לדחותה בשלמות; גם כאשר בית המשפט סבור, כי עד פלוני הסתיר דברים ואף דברים רבים - אין בכך כדי לשלול את האפשרות לדלות מדבריו קטעים, היכולים לשמש חומר ראיות אמין. ניתן לערוך סינון בדברי העדות כדי לנסות לבוד את הבר מן המוץ ולהבדיל בין האמת לשקר, וזאת על-ידי היעזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות, או על-פי הגיונם של דברים. בית משפט מודרך בכגון דא על-ידי הוראותיו של סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 המפנות, הלכה למעשה, לניסיון החיים, להגיון ולטביעת העין השיפוטית".

מהעדויות שבפני עולה תמונה לפיה בין הנאשם לאליעזר הייתה הכרות מוקדמת.

אופן הנסיעה עובר לתאונה ואופן התרחשות התאונה - האם מרוץ אופנועים?

הנאשם העיד, כי עקף רכב מימין כגרסת המאשימה בלם לקראת השתלבות לפניה שמאלה לפני הכיכר (פרוט' עמ' 24 ש' 20-32). עוד אמר, כי לפניו עמדו רכבים (שם ש' 11-19). לדבריו אליעזר שהיה מאחוריו החליט לפנות ימינה ולעקוף את הכיכר דרך המסוף ואז התנגש בגלגל האחורי שלו (ת/5 ש' 10-13).

הנאשם אמר בהודעתו כי נהג במהירות של 60-70 קמ"ש (ת/5 ש' 21) ובעדותו טען שמדובר בהערכה בלבד (פרוט' עמ' 23 ש' 17).

הנאשם טען מספר פעמים כי הסיבה לגרסתו לפיה נסע מהר היתה כי פחד מהבוחן.

הנאשם ציין כי אליעזר נהג כמו משוגע (פרוט' עמ' 25 ש' 1-2)

אליעזר העיד, כי הוא היה ראשון והנאשם נסע אחריו וכי לא ניסה לעקוף אותו (פרוט' עמ' 28).

לטענתו הנאשם התנגש בו מאחור אך לא ידע לתאר כיצד. עוד אמר אליעזר כי בקש לפנות ימינה. (שם עמ' 29 ש' 14-16). אליעזר העיד כי הוא עצמו נהג במהירות של 80-90 קמ"ש (שם ש' 29). כשנשאל מדוע השיב כי זו מהירות בה נוסעים שליחי פיצה וכי מדובר בכביש בו כולם נוהגים 70-80 קמ"ש (שם עמ' 30 ש' 14-15).

גרסתו של השוטר היתה סדורה וברורה, ואיני סבורה כי יש בעובדה שלא פירט בת/6 ובת/7 כי הנאשם ואליעזר הסתכלו אחד על השני ורכנו על כידון הקטנוע כדי לשנות זאת. השוטר תאר בעדותו ובמסמכים שהגיש באופן מפורט את שראו עיניו. השוטר היה משוכנע כי מדובר בתחרות.

ניסיון החיים מלמד כי שני רוכבי אופנוע הנוסעים בצמוד רוכנים קדימה ומתבוננים זה על זה תוך נהיגה מהירה, משקפת מצב של תחרות ביניהם ודי בזמן קצר של מספר שניות כדי להבחין בכך.

בין עדותיהם של הנאשם ואליעזר היו סתירות רבות וכך גם בכל אחת מהעדויות שמסרו. הסברו של הנאשם להבדלי הגרסאות שמסר לעניין מהירות נסיעתו אינה סבירה.

ניסיונותיהם של הנאשם ואליעזר להרחיק אשמה, ולהדוף כל רמיזה להכרות ביניהם, דווקא מעצימה את האפשרות כי התחרו ביניהם במרוץ מכוניות. העובדה אותה ניסה הנאשם להסתיר לפיה שניהם עבדו באותו מקום עובדה והתבררה בעדותו של אליעזר, מחזקת את האפשרות וההזדמנות למרוץ האופנועים ביניהם כך גם העובדה כי הנאשם לא נסע לפיצה רוני.

אני מקבלת את גרסת השוטר, שהבחין במרוץ בין השניים ויצא בעקבות הנאשם ואליעזר כיוון שהבין שהאירוע עלול להסתיים באסון. גרסתו משתלבת אף עם גרסת הנאשם שהודה כי עקף רכב מימין וכי הקטנוע של אליעזר נכנס בו בשעה שסטה ימינה.

בסופו של דבר חששו של השוטר התממש וכתוצאה מאופן נהיגתם של הנאשם ואליעזר התרחשה תאונה בה נגרם נזק למעורבים ולכלי הרכב.

לפיכך אני מקבלת גרסת המאשימה באשר לאופן התרחשות התאונה ולמרוץ האופנועים שהתרחש עובר לה בין המעורבים בתאונה.

אני קובעת כי בין הנאשם לבין אליעזר אשר היתה ביניהם הכרות מוקדמת התנהל מרוץ בו נסעו במהירות גבוהה ובחוסר זהירות שהסתיימה בכך שהקטנוע של אליעזר התנגש בגלגל האחורי של הקטנוע של הנאשם תוך הדיפת שני הקטנועים למרחק ופציעתם של השניים.

אעיר כי איני מקבלת את ניסיון המאשימה לחזור בה מהעובדות בכתב האישום ולטעון שלא ידוע מי פגע במי מאחור.

אחריות לקרות תאונה במהלך מרוץ בין כלי רכב

קבלתי את גרסת המאשימה והנאשם לפיה הקטנוע של אליעזר פגע בקטנוע של הנאשם מאחור.

לטענת ב"כ הנאשם היות וכך אירעה התאונה אין להטיל אשמה בנאשם אלא אך ורק באליעזר שסטה ימינה וגרם לתאונה.

לטענת המאשימה העובדה שהנאשם נטל חלק במרוץ יחד עם אליעזר, היא הגורם לתאונה שאירעה לבסוף ללא קשר לאופן בו התרחשה.

בעבר לא היתה הלכה חד-משמעית לעניין הטלת אחריות על משתתפים במרוץ מכוניות לתאונה שנגרמה על-ידי משתתפים אחרים.

בע"פ 119/93 **לורנס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(4), 1, (להלן: "**פס"ד לורנס**") נדון ערעור על גרם מוות ברשלנות בעקבות משחק "רולטה רוסית". שם יצר כב' השופט ד. לזין הבחנה בין רולטה רוסית שתוצאתה הקטלנית וודאית לעומת מרוץ מכוניות. לאחר סקירת ההלכה במשפט הזר הותיר את נושא האחריות לגרימת מוות במרוץ מכוניות כאשר אחד מהמשתתפים נהרג כתוצאה ממנה, בצריך עיון, וכך קבע:

"רואה אני להשאיר בצריך עיון את השאלה אם השתתפות ב"מירוץ מכוניות" פראי (בלשון העם "חרקה") אינה עשויה להביא לידי הרשעה בדין במקרה שבו אחד מן המתמודדים מוצא את מותו. לדעתי, בנסיבות מסויימות גם התמודדות שכזו שמסתיימת בגרימת מוות או בפגיעה חמורה, יכולה לגבש העמדה לדין וגם להרשעה על-פי סעיף 304 לחוק העונשין, או לפי סעיף 338 וכדומה - והכל לפי העניין" (שם עמ' 21).

בע"פ(י-ם) 982/97 **מדינת ישראל נ' שטרית**, לא פורסם (מיום 26.1.98), הוגש כתב אישום כנגד פיש ושטרית בגין מרוץ מכוניות שהשתתפו בו, פיש כמתחרה ושטרית כמזניק. המנוח אשר השתתף במרוץ סטה מנתיבו בעת המרוץ והתנגש ברכב בנתיב הנגדי ונגרם מותו.

פיש הורשע בגרימת מוות ברשלנות. ערעור המדינה על זיכוי של שטרית התקבל והוחלט ברוב דעות להרשיעו בגרימת מוות ברשלנות על אף ששימש באותו מרוץ כמזניק בלבד.

בית המשפט קבע כדלהלן:

"למעשה, מן המפורסמות הוא, שנהיגת רכב, כשלעצמה, היא פעולה מסוכנת הממזגת מרכיבים שונים של תנועה בדרך. ...מספר הנפגעים בתאונות הדרכים רב לאין ערוך מנפגעי פליטות של כדורי ירי ממשק או ממשחקי "רולטה רוסית", ובוודאי יותר מן הנפגעים וההרוגים מ"משחק ברימונים" לפיכך, ניתן להתבסס על האמור בתקדים לורנס, לעניינו, ובמיוחד להערות הכלליות של בית המשפט העליון בכל הנוגע לרשלנות,

לאחריות מושגית ולאחריות קונקרטית, לצפייה מראש, ולמשחקים מסוכנים, תוך התאמת קביעות בית המשפט העליון - לענין הקונקרטי שבפנינו.

רשלנות, ולו גם רשלנות רבתי של המנוח - בסטייתו לנתיב נסיעתו של פיש - אין לה ולא כלום לענין האחריות הפלילית של המעורבים במותו...

מה שקובע לעניננו הוא, כי עקב תחרות זו אירעה התאונה שכתוצאה ממנה נגרם מותו של המנוח, וכי מלכתחילה לא היה מקום לעריכת תחרות מהירות בין שתי המכוניות במקום ובדרך שנערכה.

משנקבע כי התנהגות המערער היתה אחד הגורמים לתאונה, נתקיים בה הקשר הסיבתי העובדתי ואין זה משנה שהתנהגותו היתה רק אחד הגורמים, כל עוד היה גורם הכרחי, שבלעדיו לא היתה התאונה קורית.

התקיים גם הקשר הסיבתי המשפטי, הן על פי מבחן הצפייה והן על פי מבחן הסיכון והשכל הישר...."

בב"ש (י-ם) 1168/06 אבו רמילה ואח' נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 25.10.06) נדחתה בקשה לביטול פסילה מנהלית, ונקבעה מסוכנותם של כל המשתתפים במרוץ אופנועים בו נהרג אחד המשתתפים. בית המשפט קבע כי הרציונאל שבהטלת אחריות על כל המשתתפים במשחק מסוכן כגון מרוץ מכוניות, כאשר הסיכון התממש אף אם המשתתפים לא היו מודעים לאפשרות שתגרם התוצאה הקטלנית נשען על שניים. האחד- הסכמה בין המשתתפים לשחק, שלולא אותה הסכמה כלל לא היה מתקיים המשחק. השני- הפרדה בין חלקי פעולת המשחק תהיה מלאכותית וכדברי ש"ז פלר במאמרו "'משחק מסוכן' כאירוע עברייני - הערות למבנהו", משפטים כ"ו (תשנ"ה), עמ' 169-187:

"התנהגותו של כל מעורב אינה אלא השלמה להתנהגות חבריו במסגרת התנהגותם הקולקטיבית, המתואמת והמאוחדת, הבלתי ניתנת לפיצול מבחינה אובייקטיבית-עובדתית. למעשה, כל אחד מן המעורבים פעל כזרוע הארוכה של חבריו, וכולם פעלו כזרועו של כל אחד מהם. התחשבות מפוצלת בחלקו של כל מעורב שוללת ממנו ומן השלם כל משמעות כאירוע אחד, יחיד ומגובש, מן הבחינה העובדתית." (שם עמ' 172)

בע"פ 9647/10 פלוני נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 3.1.13)(להלן: "פס"ד פלוני"), התקבל ערעור המדינה והוחלט להרשיע בהריגה נאשם שהתחרה באדם אחר שנהג ברכב, התנגש בקיר ונהרג. בפסק דין זה דן לראשונה בית המשפט העליון והכריע בשאלת הצפיות הנורמטיבית והעובדתית להתרחשות תאונה קטלנית במרוץ מכוניות והטלת האחריות על משתתפי המרוץ.

ברוב דעות הוכרע כי ככלל יש להטיל אחריות על מי שהשתתף במרוץ מכוניות אף אם לא גרם במישרין לתאונה, וכך נקבע שם על-ידי כב' השופט ארבל:

"לאחר בחינת השיקולים השונים באתי לכלל מסקנה כי יש לקבוע שכלל מתקיים קשר סיבתי משפטי בין השתתפותו של נהג במרוץ מכוניות לבין מותו של כל אחד מהמשתתפים האחרים או של משתמשי דרך תמימים. דהיינו, לנהג המשתתף במרוץ מכוניות קיימת ככלל חובה לצפות את אפשרות מותו של אחד

מהמשתתפים במרוץ או של אחד מהמשתתפים בדרך.

הצורך להרתיע מפני השתתפות במרוצי מכוניות הינו שיקול משמעותי ביותר המוביל למסקנה האמורה. "בית המשפט מצווה להעביר את המסר החשוב כי חיי אדם אינם הפקר וכי נהגים מוכרחים ליטול אחריות על מעשיהם שעה שהם יושבים מאחורי הגה המכונית, שהיא ככלי נשק" (ע"פ 6833/06 אבו עמאש נ' מדינת ישראל, פסקה 11 ([פורסם בנבו], 11.1.10)). כאשר המאבק בתאונות הדרכים במדינת ישראל נמצא בעיצומו, אין החברה יכולה להרשות לעצמה להקל עם אלו שבאופן מודע ומכוון מסכנים חיים על הכביש. הסיכון הנלקח במסגרת מרוץ מכוניות הוא מהחמורים הקיימים, שכן לא נלווית לו כל מטרה חיובית שעניינה בשימוש הרגיל ברכב, אלא מדובר בסיכון מיותר וחסר אחריות הדורש מבית המשפט לנקוט באמצעים האפשריים להרתיע ממנו. הרתעה זו חיונית במיוחד שעה שמדובר בסכנת חיים ממשית להיפגע מהמרוץ. יש להדגיש, ואולי זה העיקר, כי הסיכון כתוצאה מהמרוץ אינו מופנה רק כלפי משתתפי המרוץ עצמו שנטלו על עצמם את הסיכון האמור, אלא גם כלפי משתמשי דרך תמימים, הולכי רגל או נוסעי רכב, שעלולים להיפגע כתוצאה מהמרוץ. כן יש לציין שהסכנה הנשקפת ממרוץ כזה היא ממשית וברורה, ולא פעם שומעים אנו על אנשים שקיפחו את חייהם או נפגעו קשות כתוצאה ממרוצי מכוניות אסורים. מרוץ מכוניות לא חוקי הינו פעילות ללא כל ערך חיובי בצידה, ואין נסיבות שיצדיקו את קיומו. לבסוף יש להזכיר כי נהגי המרוץ מבצעים פעילות אקטיבית ומרכזית במהלך המרוץ, וגם שיקול זה מצדיק להטיל עליהם את האחריות לקיפוח חיים שנגרם בגין התנהגותם זו."

עוד נקבע בפס"ד פלוני, כי מעטים המקרים שניתן יהיה למצוא בהם ניתוק קשר סיבתי בין עצם עריכת המרוץ לבין קרות התאונה והפגיעה, שכן בעת עריכת מרוץ מכוניות יש לצפות להתרחשות תאונה ולאובדן שליטה על רכב גם אם אין אופן התאונה והתרחשותה הספציפיים היו יכולים להיות צפויים מראש. יצירת הסיכון על-ידי משתתפי המרוץ היא שהובילה לבסוף להתממשותו. וכדברי כב' השופטת ארבל:

"אחד מסיכונים הישירים והברורים של מרוץ מכוניות הינו איבוד שליטה של אחד המשתתפים על מכוניתו בשל המהירות הגבוהה, אשר עלול לגרום למותו של המשתתף. יצוין כי אין נדרש שהנאשם יהיה מודע לדרך המדויקת של השתלשלות האירועים (ע"פ 3158/00 מגידש נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (5) 80, פסקה 25 (2000) (להלן: עניין מגידש))."

דוגמה למקרה ייחודי שעשוי לנתק את הקשר סיבתי הינה מצב בו הנאשם היה נתון להשפעה מסיבית של גורם אחר שהוביל למרוץ.

על פס"ד פלוני הוגשה בקשת דיון נוסף, וזו התקבלה בדנ"פ 404/13 פלוני נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 15.4.15). שם התקבל הערעור ברוב דעות והנאשם זוכה מעבירת הריגה והורשע בעבירה של גרימת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ציבורית. הסיבה לזיכוי הנאשם מהריגה היתה היסוד הנפשי והעובדתי הנדרש לעבירת הריגה, השונים במהותם מעבירת גרם מוות ברשלנות.

מן המקובץ עולה כי יש לראות במשתתפים במרוץ מכונות כמייצרים סיכון שעלול להתממש ולפיכך עשויים לשאת באחריות לתוצאת המרוץ, כחלק ממדיניות כללית כנגד השתתפות במרוצי מכונות והגנה על ערך קדושת החיים. אם זאת אין מקום להרשיע במקרים שהתוצאה היתה קטלנית בעבירה של הריגה.

הכרעה בשאלה העובדתית מי ממשתתפי המרוץ פגע במי, ואופנועו של מי סטה ימינה ושל מי האט, אינה לב העניין. אלמלא החלו השניים במרוץ, האיצי ויצרו סיכון בנהיגתם לא היתה מתרחשת ההתנגשות ביניהם.

לפיכך חרף העובדה שאליעזר התנגש בנאשם מאחור, התאונה הינה באחריות שני המשתתפים במרוץ בשל המשחק האסור שמלכתחילה החליטו לשחק בו. בכך נטלו המשתתפים על עצמם ועל כל עוברי הדרך סיכון, שאך במזל לא הסתיים באסון כבד יותר.

לאחר שקבעתי, כי הנאשם השתתף במרוץ אופנועים אני קובעת כי לא נותק הקשר הסיבתי בין המרוץ לבין התאונה, וכי ניתן היה לצפות כי במהירות הגבוהה בה נסעו והאופן בו נסעו בכביש אגב המרוץ תתרחש תאונה.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה טבת תשע"ו, 06 ינואר 2016, במעמד הצדדים